

Arrest

nr. 105 245 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Tunesische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, op 17 juli 2013 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CASIER, die loco advocaat J. WINDELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 juni 2013 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied

te verlaten. Deze beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoekende partijen ter kennis gebracht en zijn de *in casu* bestreden beslissingen.

2. Voorwerp van huidig beroep

Zoals verduidelijkt door verzoekende partijen ter terechtzitting betreft het voorwerp van huidige vordering enkel de beslissingen van 12 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De in het verzoekschrift tevens vermelde beslissingen van 15 oktober 2012 tot onontvankelijkheid van een in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten maken het voorwerp uit van een afzonderlijk ingestelde vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

3.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

3.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het is niet betwist dat verzoekende partijen zelf de nodige diligentie aan de dag hebben gelegd bij het indienen van het verzoekschrift. Zij blijven daarentegen wel in gebreke om aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissingen niet gepaard gaan met een dwangmaatregel met het oog op de repatriëring van verzoekende partijen. Verzoekende partijen zijn niet vastgehouden en verblijven evenmin in een “*woonunit*” met het oog op een verwijdering. De verwerende partij blijkt niet systematisch na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op repatriëring. Uit het enkele gegeven dat verzoekende partijen binnen de zeven dagen het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten blijkt niet dat het risico op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen nakend is (zie in die zin RvS 1 juni 2011, nr. 213.641). De verwijzing, zonder meer, naar het bevel om binnen zeven dagen het grondgebied te verlaten volstaat dan ook niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen. De Raad stelt in deze ook vast dat verwerende partij ter terechtzitting nogmaals bevestigd dat geen uitvoeringsmaatregel is gepland.

Verzoekende partijen wijzen op hun zeer precare situatie: “*totaal immobiel, afhankelijk van medische zorgen, ouders van een kind van minder dan een jaar*”. Zij wijzen erop dat eerste verzoekende partij

ernstig verwond in het ziekenhuis lag en dat zij desalniettemin in het ziekenhuis bezoek kregen van de politie waarbij hen huidige bestreden beslissingen ter kennis werden gebracht. Zij stellen dat “[g]ezien de houding van de bevoegde autoriteiten, die onmiddellijk een bijkomend bevel uitvaardigen om het land te verlaten terwijl ze eerste verzoeker zwaar gewond in het ziekenhuis aantreffen mag worden aangenomen dat zij effectief van plan zijn de verdere verwijdering van dit gezin na te streven gebruikmakende van de immobiliteit van betrokkenen”. De Raad merkt evenwel op dat de situatie waarin een verzoekende partij zich immobiel in het ziekenhuis bevindt in geen geval kan worden gelijkgesteld met de situatie van een verzoekende partij die is opgesloten met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Uit het enkele gegeven dat verzoekende partijen in het ziekenhuis bezoek kregen van de politie en hen hierbij opnieuw bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, blijkt nog niet dat de verwerende partij het voornemen heeft om over te gaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Het staat verzoekende partijen ook vrij om een verzoek te richten aan verwerende partij om op grond van een medische onmogelijkheid tot terugkeer een verlenging te vragen van de termijn die hen is toegekend om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij deelt ter terechtzitting evenwel mee een dergelijk verzoek nog niet te hebben ontvangen.

Op grond van het betoog van verzoekende partijen blijkt aldus niet dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Een risico op repatriëring is niet nakend.

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering werd niet geleverd. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. BARBÉ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. BARBÉ

I. CORNELIS